

[Brorsen.]

ning af. Eksempelvis kan jeg nævne Museer, Hospitaler, ja, vi kan saamænd tage Banerne med. Jeg maa sige, at Banerne er et Danaidernes Kar, som vi antagelig til Tidernes Ende kan vedblive at fylde i, uden at vi i det hele taget naar Bund. Naar vi ser paa Finansloven, er det ogsaa i Aar meget store Beløb, der kræves, og nogen stor Sandsynlighed for videre stor Forrentning i Fremtiden er der ikke. Maa jeg dog i Parentes bemærke, at jeg tror, vi har en meget dygtig Generaldirektør for Statsbanerne, jeg tror, han anstrenger sig til det yderste for, at Regnskabet kan blive saa godt som muligt, og at Stillingen for Statsbanerne i det hele taget kan blive bedre. Men vi ser jo Facit i alt Fald, og det har været meget lidet lysteligt; det er jo mægtige Beløb, der er i Underskud hvert Aar for Statsbanernes Vedkommende.

Jeg synes altsaa, at Billedet er ret mørkt, og Stillingen kan blive vanskelig nok for os alle; thi i disse Tider maa vi — og det er vi jo indforstaaet med fra mit Partis Side — i nogen Grad sætte ind med offentlige Arbejder, og det faar man naturligvis ikke uden Penge. Derfor vil vi ogsaa bestræbe os for, naar vi ser paa hele Finansproblemet, ikke at sige noget til Regeringen, som den ikke har fortjent, jeg nævner det kun her, fordi jeg mener, at vi alle maa forstaa, at alvorlig er hele den finanspolitiske Situation.

Hvad angaar dette at sætte Arbejder i Gang, skulde man i særlig Grad — det er maaske ganske overflødig at nævne det her — søge at fremme saadanne Arbejder, som giver det store Antal Arbejdstimer. Her vil jeg eksempelvis nævne, at hele det Arbejde, der er gjort med Hensyn til Grundforbedring, har bl. a. i Landkommunerne aflastet Arbejdsløsheden ganske uhyre i det Aar, der er gaaet, og jeg tror, at det netop er den Slags Arbejder, man i særlig Grad skal have Opmærksomheden henvendt paa.

Endvidere er det givet, at man maa bringe alle overflødige Udgifter ud af Finansloven, og her vil jeg sige i Lighed med, hvad det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var inde paa, at Finansudvalget i allerhøjeste Grad bør være agtpaagivende — og jeg er ikke i Tvivl om, at det vil ske — overfor de forskellige Betragtninger, som er blevet gjort gældende fra Hovedrevisorernes Side. Jeg vil gerne i denne Forbindelse have Lov til at sige, at jeg synes, der er noget utiltalende i, at Folk sættes i Gabestokken, inden de i Virkeligheden har haft Lejlighed til at forsvare sig, men i

øvrigt er jeg sikker paa, at man vil være opmærksom overfor de kritiske Bemærkninger, der er gjort fra Hovedrevisorernes Side. Jeg vil ogsaa her nævne, at det er kommet for Dagens Lys, at ganske meningsløse Honorarer er blevet udbetalt inden for Statens Bygningsvæsen, men jeg har jo set, at den højtærede Indenrigsminister allerede har udtalt sig derom, og det er naturligvis ogsaa et Spørgsmaal, som man fra Finansudvalgets Side vil underkaste en nøjere Prøvelse.

Jeg vender mig saa til de Udtalelser, Statsministeren fremsatte i sin Aabningstale angaaende den Bedring, der er at spore i Erhvervslivet, bl. a. i Landbruget. Jeg vil for mit Vedkommende indrømme, at der er indtraadt en Bedring i Landbruget, og at Humøret ogsaa er noget bedre end for et Aar siden, men denne Bedring siger i og for sig ikke saa meget, det, det kommer an paa, er jo, hvor vidt vi i det Aar, der er gaaet, er kommet med Hensyn til Landbrugets Forrentningsevne.

Vi ved, at vi sidste Aar var nede paa en negativ Forrentningsprocent, $\div 1,2$. I Aar er Forrentningsprocenten positiv, men den bevæger sig jo alligevel saa lavt nede som fra 1,6 til 2,8 eller henimod 3. Tallet 1,6 har jeg fra Foreningen af jyske Landboforeningers Delegeretmøde for faa Dage siden. Der er blevet undersøgt 80 Regnskaber derovre, og det viser sig, at Forrentningsprocenten af Landbrugskapitalen i de paagældende Ejendomme har været 1,6. De Regnskaber, som i særlig Grad er underkastet Kontrol, har Professor ved Landbohøjskolen O. H. Larsen til Behandling, og det lader til, at Forrentningsprocenten her bevæger sig omkring 2,8. Det er jo meget smaa Tal, der her er Tale om.

Naar Forholdene i det hele taget ser noget lysere ud end sidste Aar, er det givet, at Kriseforliget sidste Vinter har sin store Andel deri, navnlig Kronesænkningen — naturligvis ogsaa Ejendomsskatternes Nedsættelse, men særlig Kronesænkningen. Og da det nu ogsaa er vitterligt, at Industrien, den anden store Erhvervsgren i vort Samfund, efter Udtalelser af ledende Folk inden for den danske Industri at dømme har høstet Gavn af Forliget, antager jeg, at de Røster, som vi adskillige Gange har hørt om, at Kriseforliget i Virkeligheden intet har hjulpet, efterhaanden vil forstumme.

Men selv om der altsaa er en Bedring at spore, er Forholdet jo det, at Priserne paa de fleste Landbrugsprodukter er saa langt nede, at der maa træffes yderligere Foranstaltninger, og jeg kan ikke se rettere,